

sveta umetnost, ne smelo bi se celo nič ne storiti? To bi bila čudna gorečnost za službo božjo, nerazumljiva logika izobraženih krogov.

Kakor je naš Zveličar rekel o svojem nauku, da bodo le tisti spoznali njegovo resnico, ki ga spolnjujejo, smemo reči o namenu Cecilijanskih društev: Kdor prsta ne gane zato idejo, ne bo se nikdar prepričal, da je resnična. Kdor pa začne učiti, peti, poslušati, bo se za ta namen tudi vnel. Ignoti nulla cupido.

c) Kako se izvršujejo Cecilijanska pravila?

Cecilijanska društva so nam celo strašilo: „Zdaj bo konec ljudskemu petju“. „bode vilo latinsko v cerkvi“, „bomo imeli vedno sedmino ali veliki petek“, „ljudstvo bo izbežalo“ in Bog vé, kako se še strašimo.

Ko bi to otroci in nevedni ljudje govorili, bi se človek smejal; ker se pa taki strahovi nahajajo le pri izobražencih, morajo se omilovati. (Konec prih.)

Zlata sv. meša v Studenicah 1. 1886.

(Dalje.)

2. Veseli den 2. avgusta.

Staro in mlado je tega srečnega dne dolgo časa že željno pričakovalo. Sto in sto urnih rok se je gibalo, da bi se vse takšnemu prazniku primerno pripravilo. Omenil sem že, kako da se je bil ves Studeniški trg praznično oblekel, posebno ukusno pa so bili skromno stanovanje svojega toliko ljubljenega dušnega pastirja z vencu in zelenjem prepletli. Čt. nune storile so vse, kar so v tem kratkem času storiti zamogle, da bi farno cerkev za takšno svečanost dostojno okinčale.

Ze zvečer pred tem praznikom (bila je nedelja večer) zbrali so se v trgu poleg tržanov tudi kmetje, da so spremljani od godbe v znamenje posebnega veselja z raznobarvnimi lučicami v rokah ohodili ves trg, potem pa se pod oknom preč. gosp. zlatomešnika vstavili ter jim za drugi den in še na mnoga leta sreče voščili. Nepopisljiva radost napolnila je množico, ko so preč. gosp. slavljence iz okna doli jo zagotovili, da hočejo ostati v njeni sredi, dokler jim bo le mogoče še duhovsko službo opravljati. Umetalni ogenj, ki se je sedaj zažigal, kakor topičev streljanje, oznanjevalo je veselje Studenčanov tudi njihovim sosedom.

Cerkvena svečanost 2. avgusta bila je na deseto uro napovedana. Od devete ure počenši drdral je voz za vozom proti Studenicam, ceste pa so bile pešcev tako napolnjene, da je res čudno, da se ni nobena posebna nesreča zgodila. Proti 10. uri pripeljajo se Njih ekscelencija naš premil. knezoškof Jakob Maksimilijan kot sošolec gosp. zlatomešnika iz Maribora — spremljani od preč. g. stolnega župnika in ko-

rarja Kandutha, ki so bili več let oskrbnik Slov. Bistriške dekanije. V župnijski hiši našli so Njih prevzvišenost okoli gosp. zlatomešnika zbranih blizo 30 čt. duhovnikov iz 11 dekanij; svetovnih p. n. gostov pa ne samo iz Stajarskega, nego tudi iz Koroškega in še od dalje. — Iz Zagreba prihitel je k tej redkej svečanosti g. dr. Kosirnik, prvi zdravnik v bolnišnici čt. usmiljenih sester, Studeniški rojak in bivši učenec g. zlatomešnika.

Po kratkem oddihljeji dajo premil. knezoškof znamenje, da naj se sestavi slovesni obhod v cerkev. Takoj za križem vrstijo se šolska m. dina, za njo kmetje in tržani. Pred duhovščino videl si lepo vrsto belo oblečenih in z vencu okinčanih družic, izmed katerih ena je v slovenskem a druga v nemškem jeziku na cerkvenem trgu nagovorila preč. g. zlatomešnika ter njim, kakor Njih prevz. mil. knezoškofu lepih šopkov poklonila. Za zlatomešnikom stopali so njihovi bližnji p. n. sorodniki, ki so pa komaj pririli v cerkev, ki je bila vernikov že pred začetkom božje službe prenapolnjena.

Zavolj posebnih okoliščin vršila se je cerkvena svečanost nekoliko drugače, kakor je sploh običajno. Najpoprej naglasili so preč. g. zlatomešnik pred oltarjem himno: „Veni s. Spiritus“, katero so potem čt. nune na koru do konca izborna pele. Po dotični molitvi na čast tolažniku sv. Duhu podelili so g. zlatomešnik sv. blagoslov s presv. R. Telesom v monštranciji. Na to izročijo prevzvišeni višji pastir štolo s svojim blagoslovom Slovenobistriškemu dekanu, preč. g. Antonu Hajšek, naj bi tej svečanosti primernih besedi raz pridežnice povedali. Ne samo preč. zlatomešnika, tudi marsikateremu drugemu izmed poslušalcev privabili so pridigar solz iz oči, ko so z živimi barvami slikali križe in težave, katere je danes vsakemu gorečemu dušnemu pastirju prenašati. Sklenili so govor s prisrčno željo, naj bi večni Bog, ki je g. zlatomešniku pred letom po prestanih strašnih bolečinah dal v novič okrevati, dodelil včakati še lepo vrsto zdravih let v vsej sreči in zadovoljnosti na večer njih trudapolnega življenja, jim pa v obilni meri prisodil plačilo, kakoršno je svojim zvestim služabnikom obljubil.

Zdaj so preč. g. zlatomešnik peli svojo „zlato sv. mešo“, pri kateri sta jim levitirala sosednja gg. župnika: Poličanski in Makoljski, ter sta jim stregla še dva druga duhovnika, oba njihova nekdanja učence. Orgljanje in petje oskrbljevale so v pravem cerkvenem duhu čt. nune Magdalenke. Njih ekscelencija premil. knezoškof blagovolili so razsoditi, da se takej priložnosti najbolj prilega slovesna sv. meša na čast presv. Trojici v zahvalo za vse prejete dobrote, ter da se zlatomešnik pri „zlato sv.